

מסורת הש"ס עם הוספות

(א) תענית כו., (ב) לקמן כג: תענית כו.; (ג) [שם זרכות יב:]; (ד) תענית כו: ע"ט ועיין תוספתא דמגילה פרק ג ה"ט, (ה) עיין תוס' תענית כז: ד"ה רב, (ו) [עיי' נדרים עב. זרכות כה. וש"נ], (ז) [גיטין נט:]; (ח) שם ועיין מ"ק כה. (מצפה איתן), (ט) [עיי' נרש"י תענית כז: ד"ה הכי גרסינן וכו' ול"ע] רע"ש הגי' הב"ח אות ד, (י) שמות לב יא, (יא) [עיי' רש"י ותשומת מהר"ל סי' קס ובמגן אברהם סי' קלח ס"ק צג, (ל) במדבר כח יט, (מ) עיין רש"י ותוס' סוכה נה. ד"ה אתקין.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואמנעי דולג וכו' יהא נריך לשירייר צפרשה: (ב) ד"ה מוסף תפילה חפלת כ"ל ומינת פסקא נמחק: (ג) תוב' ד"ה אין מתחילין וכו' וזיום השצת והרביעי ובראשי חדשיכם אין לחוש: (ד) ד"ה ואם איתא כו' לתמן מה שעשה הראשון שהטעה את היוצאים: (ה) בא"ד שאני הכא דלא כ"ל ומינת היכא נמחק: (ו) ד"ה שאני וכו' ואפילו היכא דאיכא משום: (ז) [מכת"י רש"י ד"ה ורב י"ל ד"ה ורב הוא דעבד ליה כבוד. האי דלדנניה:]

גליון הש"ס

גמ' בשלמא רב הונא קרי בבהני. עיי' לקמן דף כט. ע"א מוד"ה כי קאמר:

ליקוטי רש"י

ביום הראשון. של שבע. בראשית ויהי רקיע. קורין גראשית כו' פרשה ראשונה ופרשת יהי רקיע לאין צפרשא גראשית לנדה תשעה פסוקים כדי קריאת כהן לוי ישראל וכן כולן [תענית כו.]. דתל"ת פסוקים הוו. וסגולא כהן לחד גברא. רב אמר דולג. הראשון קורא שלשה פסוקים והשני מתחיל בפסוק שסיים צו הראשון והשנים עמו הרי שלשה ומשום אין משיירין צפרשה פחות משלשה פסוקים ליכא משום דלא אפשר [שם כו.]. שאומר השני אחד מן הפסוקים שאמר ראשון [סוכה נה.]. פוסק. מפסיק הפסוק לשנים ראשון קורא שני פסוקים ותלי וליי משלים חזי אותו הפסוק שקרא הכהן עם שנים הנוחרים. ר' חנניא קרא. שהיה בעל מקרא ויודעה גניסא ונקי צטעמיה. צער גדול. הרצה טרמחי וטורחי עליו שחיר לי לפסוק הפסוק לשנים לצורך מינוקות שלומדים לפני שאין יכולין לקרוא פסוק כולו. הכי נמי לא אפשר. גני ס"ת [דעלוג] אי אפשר משום הנכנסין והיוצאין אם שני דולג ומתחיל בפסוק שסיים צו הראשון גני אחד הנכנסין שלא שמעו קריאת הראשון סבורין לומר שלא קרא הראשון אלא שני פסוקים ונפיק מניה חורגא וכשהראשון קורא שלשה פסוקים ואינו משייר אלא שנים איכא גזרת ויאלץ דסגרי האי שני דסגרי ליה צנני פסוקים. פרשה ש"י ששה פסוקים. אשאר ימות השנה קאלי. ויש אומרים ש"ששה. מפרשה אחרימי. למאן דאמר דולג ודלגו ולמאן דאמר פוסק נפסוק. כלומר פרשה של תשעה פסוקין אמאי קורא שני שלשה פסוקין צפרשה אחרת לילוג או ליפסוק [תענית שם ועיי' בגמ' ובהנהגות הב"ח]. דאפשר בבהני. דאית ליה רווחא, שיכול לקרות אחרת אצל הכה לית ליה רווחא דהא לא מנאי למקרי אלא גראשית ויהי רקיע [שם כח.]. רב הונא. ישראל הוא [גיטין נט.]. ורב הוא דעבד ליה כבוד. טעמיה ויקרא הוא דקא עבד ליה משום מעשה לטעיה לשמואל צטמונה שריים (צנת קת). אלגריה עליה הטעניו עליה לנהוג צו כבוד [ב"ק פ.].

ליקרי. שלישי תרי מהא שני מקראות דפרשת וזיום השצת ותלתא קראי מצראש"י חדשיכם פשו להו תרי וכו': ביום הראשון. גני מעמדות חנן ליה צמסכת תענית זיום הראשון צאחד צצנת: דולג. השני חוזר ומתחיל פסוק שגמר צו שלפניו: פוסק. הראשון קורא חזי הפסוק השלישי ופוסקו: גזירה משום הנכנסין. שישמעו השני מתחיל פסוק זה ויאמרו לא קרא ראשון אלא שנים וכן היוצאין שישמעו את הראשון קורא שלשה ויאלו מצית הכנסת ויאמרו לא יקרא השני אלא שנים: הכי גרסינן קרא ראשון שלשה השני קורא שנים מפרשה זו כו': למ"ד דולג נדלוג. למאן דאמר פוסק ליכא למיפך דהא קרא ראשון שלשה קמני דאי אפשר עוד לחזור: שאני התם דאפשר בבהני. לקרות מפרשה זו לאחריה דהך מתניתא קיימא צנני וצממישי שהוא יכול לקרות מה שירצה שהכל מענינו של יוס: בשם שאין מתחילין בפרשה בפחות משלשה פסוקים. גזירה

ולא שמעו שקרא מפרשה העליונה: כך אין משיירין כו'. גזירה משום היוצאין שסבורין שהקורא אחריו של זה לא יקרא אלא שני פסוקים של התחלת פרשה זו שהרי לא היו צצית הכנסת ולא שמעו שקרא מפרשה העליונה: כך אין משיירין כו'. גזירה משום היוצאין שסבורין שהקורא אחריו של זה לא יקרא אלא שני פסוקים הנותרים: שיוור דקא מחמיר תנא קמא. דתני ושל תמשה ציחיד ולא אמרינן יקרא הראשון שלשה ויפסוק אס ירצה: נכנסין שביחי. לפיכך התמירו יש אומרים צהתחלה: שיו"י משא"י. כשישמע שקורא השני שלשה מקראות והראשון לא קרא מפרשה זו אלא שנים ישאל היאך קרא הראשון שני פסוקים ולא יותר ויאמרו לו שקרא מפרשה העליונה: הלבתא מאי. צשל מעמדות: ואמצעי דולג. שאס לא ידלג הוא יהא נריך (א) להתחיל^[1] צפרשה פחות משלשה פסוקים ואם יקרא שלשה מן השניה נמלא קוראה כולה: מוסף. (ב) פסקא חפלת עננו זרכה יתירא: מכדי רב בישרא"ל קרא. שהרי רב לא היה לא כהן ולא לוי: דהא רב הונא קרא בבהני. צמסכת גיטין צהנימקן (דף נט:): הא איכא שמואל. צנהרדעא שהוא ממדינת צצל דכהנא הוא: ודבר עילוויה. נהוג היה להיות למעלה מרצ כדאמרינן צפרק מרובה (צ"ק פ.) רב לא עייל לקמיה דשמואל: ורב הוא דעביד (י). להאי דלדצניה עליה כצוד הוה עביד ליה משום דלייטיה רב לשמואל דלא לוקמי צני צמס' צצנת פ' צמונה שריים (ד' קת.): ש"א בפניו לא עביד ליה. ושמואל לא היה צצנל אלא צנהרדעא:

מייפק

דהא אפילו רב אמי ורב אסי איכא שמואל דכהנא הוה ודבר עליה שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב ורב הוא דעבד ליה כבוד וכי עביד ליה בפניו שלא בפניו לא עביד ליה חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

דהא אפילו רב אמי ורב אסי איכא שמואל דכהנא הוה ודבר עליה שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב ורב הוא דעבד ליה כבוד וכי עביד ליה בפניו לא עביד ליה חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

ליקרי תרי מהא ותלתא מהך פשו להו תרי^ו אמר לו זו לא שמעתי כיוצא בה שמעתי דתנן ⁽⁶⁾ ביום הראשון בראשית ויהי רקיע ותני עלה בראשית בשנים יהי רקיע באחד והוינן בה בשלמא יהי רקיע באחד דתלתא פסוקי הוו אלא בראשית בשנים חמושה פסוקי הוו ותניא ⁽⁷⁾ הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים ואיתמר עלה רב אמר דולג ושמואל אמר פוסק רב אמר דולג מאי טעמא לא אמר פוסק קסבר ⁽⁸⁾ כל פסוקא דלא פסקיה משה אנן לא פסקינן ליה ושמואל אמר פסקינן ליה והא אמר רבי חנניא קרא צער גדול היה לי אצל רבי חנינא הגדול ולא התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן הואיל ולהתלמד עשוין התם טעמא מאי משום דלא אפשר הכא נמי לא אפשר ושמואל אמר פוסק מאי טעמא לא אמר דולג גזירה משום הנכנסין ומשום היוצאין מיתיבי ⁽⁹⁾ פרשה של שישה פסוקים קורין אותה בשנים ושל חמושה פסוקים ביחיד קרא ראשון שלשה השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת ויש אומרים שלשה לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים ואם איתא למאן דאמר דולג נדלוג ולמאן דאמר פוסק נפסוק^א שאני התם דאפשר בהכי אמר רבי תנחום אמר ריב"ל הלכה כיש אומרים ואמר רבי תנחום אמר ריב"ל כשם שאין מתחילין בפרשה פחות מג' פסוקים כך אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים פשיטא השתא ומה אתחלתא דקא מקיל תנא קמא מחמירי יש אומרים שיוור דמחמיר ת"ק לא כ"ש דמחמירי יש אומרים מהו דתימא נכנסין שביחי יוצאין לא שביחי דמנחי ספר תורה ונפקי קמ"ל ות"ק מ"ש שיוורי דלא^א משום יוצאין אתחולי נמי גזירה משום הנכנסין אמרי

מאן דעייל שיוולי שייל^א שלח ליה רבה בריה דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

ואמר פרשה של חמשה יחיד קורא אותה כולה ואם קרא ג' והניח ב' דאיבעבד אבל לכתחלה (ג') שלש צריך להניח לא כ"ש דמחמרי י"א וכיון שאמר הלכה כ"א למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שביחי והנכנס ששמע שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולאי ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה ב' פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא לפיכך גזרי שצריך לקרות המתחיל בפרשה ג' פסוקים אבל להניח ב' פסוקים בפרשה לא הוה גזר דהא שומע דהעולה אחריו קורא אותן שני פסוקים ושלשה מפרשה אחרת ולא אתי למיטעא ולמימר דתרי סגיא וא"ת שמא יצא אחר מן הכנסת צ' ולא ישמע מה שקרא מן הפרשה האחרת קמ"ל.

חשק שלמה על רבינו חננאל (א) נראה ש"ל שיויר דממיר ת"ק שיויר ואמר כו'. (ב) נראה דספר כהן ונ"ל ולא ישמע מה שיקרא מן הפרשה שלאחריה זה לא שנים דממיר ס"ת ונפקי קמ"ל:

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

אין מתחילין בפרשה פחות מג' פסוקים. גזירה משום הנכנסין שלא יטעו לומר שאותו שקרא לפניו לא קרא אלא שני פסוקים וקשה על מנהג שלנו שאנו קורין צפרשת ויחל^ו צתעניות והראשון מתחיל שם והוא לסוף ^ושני פסוקים מפרשה שלמעלה וכן המפטיר ציו"ט צחול המועד דפסח שמתחיל מוהקצנתם^ו שהוא לסוף שני פסוקים מראש הפרשה ויש לומר דשאני אלו הפרשיות שהרי ידועות הן לעולם וליכא למטעי וכן פרשה של ראש חדש שהשלישי קורא וזיום השצת (א) אין לחוש שמא יאמרו הנכנסים שהשלישי לא קרא אלא שני פסוקים מוזיום השצת שהרי הדצר ידוע לעולם וגם יש להס לחשוב שא"כ לא היה לו להמית כשהגיע לפרשה שהרי גם זו מעין פרשה שהינת צה: ואם איתא למאן דאמר דולג דלדוג. פירש הקונטרס דלמאן דאמר פוסק לא קשיא מידי דכיון שקרא הראשון שלשה פסוקים אין לפסוק עוד וקשה דהא מאן דאמר פוסק אית ליה שפיר נמי דולג אי לאו גזירה משום הנכנסין והיוצאין והכא נהי שאין אנו יכולין לתקן מה (ז) שעשו הראשונים שהטעו את היוצאים שיצצרו שהצא אחריו לא יקרא אלא שני פסוקים מכל מקום היה להם לתקן שלא יטעו הנכנסין לפי שמתחיל זה צנני פסוקים סמוך לפרשה לכך נראה לפרש דלמאן דאמר פוסק לא קשיא מידי דלדידיה תרצי"א שפיר שאני הכא (ה) היכא דלא אפשר אצל היכא דאפשר שלא לפסוק פשיטא שאין להפסיק אצל למ"ד דולג תקשה: שאני התם דאפשר. קשיא היאך נהגו העולם צחולו של מועד של חג שקורא הרציעי כל מה שקראו השנים^ו והא הכא דלא שרינן לא דולג ולא פוסק אלא היכא דלא אפשר ואפילו היכא (י) דקאמר משום הנכנסין והיוצאין מיהו הא פשיטא לן שאס קרא אותו שלפני האחרון עד שני פסוקים מסוף הפרשה צצפסח או צעזרת שהאחרון דולג למעלה ולא יקרא שני פסוקים שהינת האחר וגם מפרשה של אחריה כיון דלא הוי מענינו של יוס: ושאין

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין

ואמר פרשה של חמשה יחיד קורא אותה כולה ואם קרא ג' והניח ב' דאיבעבד אבל לכתחלה (ג') שלש צריך להניח לא כ"ש דמחמרי י"א וכיון שאמר הלכה כ"א למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שביחי והנכנס ששמע שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולאי ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה ב' פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא לפיכך גזרי שצריך לקרות המתחיל בפרשה ג' פסוקים אבל להניח ב' פסוקים בפרשה לא הוה גזר דהא שומע דהעולה אחריו קורא אותן שני פסוקים ושלשה מפרשה אחרת ולא אתי למיטעא ולמימר דתרי סגיא וא"ת שמא יצא אחר מן הכנסת צ' ולא ישמע מה שקרא מן הפרשה האחרת קמ"ל.

חשק שלמה על רבינו חננאל (א) נראה ש"ל שיויר דממיר ת"ק שיויר ואמר כו'. (ב) נראה דספר כהן ונ"ל ולא ישמע מה שיקרא מן הפרשה שלאחריה זה לא שנים דממיר ס"ת ונפקי קמ"ל:

עין משפט
נר מצוה

כו א מיי' פי"צ מהלכות חפלה הלכה ג טוש"ע א"ח סי' קלח סעיף א:
בח ב מיי' פי"ו מהלכות כלי המקדש הלכה ו:
בב ג מיי' פי"ג מהל' חפלה הלכה ג טור ט"ע א"ח סי' קלח סעיף ב:
ד דמיי' פי"ג שם הלכה ד טוש"ע א"ח סי' חכג סעיף ב:

הנהגות וצינונים

אן בכת"י וראשונים נוסף ואין משיירין בפרשה פחות מג' פסוקים, ועיי' ר"ן: [ב] צ"ל ותנן (רש"ש): [ג] "ולמ"ד פוסק נפסוק" לדעת רש"י ל"ג ליה ונ"ל דהקדושיא קאי ארישא דתני ושל חמשה ביחיד (גליין), ועיי' רשב"א ורשב"א: [ד] בכת"י נוסף גזירה משום: [ה] צ"ל מובראשי (רש"ש): [ו] נדצ"ל להתחיל ולשייר (רש"ש, ועיי' הגהת הב"ח), ועיי' ח' רעק"א ושפ"א: [ז] צ"ל תרצינן (ראש משביר): [ח] נדצ"ל ג' פסוקין קורין:

רבינו חננאל

האיך יקראו אותה ג' בני אדם כו'. רב אמר דולג כלומר כהן קורא ג' ולוי חוזר וקורא פסוק אחד מן הפסוקים שלשה שקרא כהן וב' אחרים נשארו ג' ישראל קורא אותן. ושמואל א' פוסק כלומר פוסק פסוק אחד לשנים. וערשה השמונה תשעה וקורין השלשה משלשה שלשה משום קשיא היאך נהגו העולם צחולו של מועד של חג שקורא הרציעי כל מה שקראו השנים^ו והא הכא דלא שרינן לא דולג ולא פוסק אלא היכא דלא אפשר ואפילו היכא (י) דקאמר משום הנכנסין והיוצאין מיהו הא פשיטא לן שאס קרא אותו שלפני האחרון עד שני פסוקים מסוף הפרשה צצפסח או צעזרת שהאחרון דולג למעלה ולא יקרא שני פסוקים שהינת האחר וגם מפרשה של אחריה כיון דלא הוי מענינו של יוס: ושאין

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא דרולג^א ואמצעי דולגן; זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו ש"ל מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה ^ואלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי טעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה לא רב בכהני קרא דהא ^ורב הונא קרי בכהני ^ובשלמא רב הונא קרי בכהני ושאין